

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
3 У 19067/16 (2013)
23.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у извршењу одлуке Уставног суда Републике Србије, број Уж.2838/15 од 01.12.2016. године, у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Ђорђе Протић, адвокат из Београда, ул. Грачаничка бр.7, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ради поништаја решења 03/10-3 број 226-1-2137/12 од 18.12.2012. године, у правној ствари регистрације моторног возила, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, 03/10-3 број 226-1-2137/12 од 18.12.2012. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије, да тужиоцу А.А. из ...,, надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда 26 У 3452/13 од 26.02.2015. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, 03/10-3 број 226-1-2137/12 од 18.12.2012. године. Наведеним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Полицијске управе за град Београд 06/3 бр. 226-Р-1694/12 од 07.11.2012. године. Ставом првим диспозитива наведеног првостепеног решења дозвољено је понављање поступка издавања нове саобраћајне дозволе и регистарских таблица због промене власника возила марке MERCEDES, модел С 220, број шасије ..., број мотора ..., године производње 2003, регистарске ознаке ...-ТХ, регистрованога на име А.А. из ...,, за корисника предузетника Б.Б. окончан решењем – саобраћајном дозволом, серијски број ... и регистрационом налепницом број ..., са роком важења до 06.03.2013. године. Ставом другим диспозитива, поништена је саобраћајна дозвола, серијски број ...,

регистрациона налепница број ..., са роком важења до 06.03.2013. године и одузете су регистарске таблице ...-ТХ. Ставом трећим диспозитива, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за издавање нове саобраћајне дозволе и регистрационих таблица због промене власника возила марке MERCEDES, модел С 220, регистарске ознаке ...-ТХ, а ставом четвртим диспозитива ожалбеног решења одређено је да жалба не одлаже његово извршење.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 2838/2015 од 01.12.2016. године, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Управног суда У 3452/13 од 26.02.2015. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1. диспозитива) и поништена пресуда Управног суда У 3452/13 од 26.02.2015. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Министарства унутрашњих послова – Дирекције полиције – Управе за управне послове 03/10-3 број 226-1-2137/12 од 18.12.2012. године (став 2. диспозитива).

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је претходно утврдио да је у управном поступку и у управном спору, који су претходили уставносудском поступку, првостепеним решењем од 07.11.2012. године, ставом првим диспозитива дозвољено понављање поступка издавања нове саобраћајне дозволе и регистарских таблица због промене власника возила марке MERCEDES, модел С 220, регистрованог на име подносиоца, окончаног решењем – саобраћајном дозволом, серијски број ..., те да је ставом другим истог решења поништена наведена саобраћајна дозвола и одузете су регистарске таблице ...-ТХ, те је ставом трећим одбијен захтев подносиоца за издавање нове дозволе. Уставни суд је указао да из одредаба Закона о општем управном поступку произлази да ће се управни поступак поновити ако је решење донесено на основу лажне исправе или је последица дела кажњивог по кривичном закону, чак и ако се кривични поступак не може спровести, или ако постоје околности због којих се тај поступак не може покренути, а у том случају орган управе прибавља од органа надлежног за кривично гоњење обавештење о томе да ли је кривични поступак обустављен, односно да ли постоје околности због којих се тај поступак не може покренути, а орган управе је ове обавезе ослобођен само ако је наступила застерелост кривичног гоњења, или смрт лица на чију се кривичну одговорност указује у захтеву за понављање поступка, односно ако он сам са сигурношћу не може утврдити да постоје околности због којих се кривични поступак не може покренути. Уставни суд је указао да је предметно моторно возило још два пута регистровано пре него што је регистровано на тужиоца, на основу купопродајног уговора закљученог са А.Т. Уставни суд је даље указао да је из оспорене одлуке утврђено да је првостепени орган, на основу обавештења Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу Интерпол – Еуропол, утврдио чињеницу да није аутентичан италијански рачун – доказ о власништву на основу чега је први пут регистровано предметно возило у Републици Србији, због чега је обновио поступак издавања саобраћајне дозволе тужиоцу, применом одредбе члана 239. став 1. тачка 2) Закона о општем управном поступку. Уставни суд је указао да се из садржине оспорене пресуде не може закључити да ли је чињеница да спорни италијански рачун није

аутентичан после спроведеног кривичног поступка због кривичног дела фалсификовања исправа, а уколико он није спроведен, да ли је првостепени орган прибавио обавештење надлежног органа о постојању околности које спречавају покретање тог кривичног поступак. Такође је указао да се из образложења оспорене пресуде не може утврдити на основу чега је сам првостепени орган са сигурношћу утврдио да постоје околности због којих се кривични поступак не може покренути.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У 3452/13 од 26.02.2015. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари и изјашњење туженог, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Наиме, према одредби чл. 166. ст. 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом чл. 171. Устава, прописано је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. ст. 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом чл. 89. ст. 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења наводећи да је предметни аутомобил први пут регистрован 03.01.2007. године, а да је дана 14.02.2012. године предметно возило регистровано на име тужиоца, те да су издате регистарске таблице ...-ТХ, као и саобраћајна дозвола ... и контролна налепница серијског броја Истакао је да је тужени донео решење којим је поништена саобраћајна дозвола и поред чињенице да је предметни аутомобил увезен легално 2006. године, да је плаћена царина, да је 6 година регистрован без икаквих проблема, да је мењао више власника и да је и сам тужилац савесни власник предметног аутомобила. Истакао је и да сматра да чињеница да фактура продавца – инострани рачун бр.131513 од 18.12.2006. године, није аутентичан документ, односно да је фактура са истим бројем издата и за возило марке "Fiat", не мора нужно да значи да не постоје одговарајући докази о пореклу, тј. власништву предметног возила марке MERCEDES. Навео је да је В.В., стекао право својине возила на основу члана 31. став 1. Закона о основама својинско-правних

односа, јер су испуњени услови за стицање покретне ствари од невласника, а у чији прилог је и одлука Окружног суда у Новом Саду Гж.бр.4548/05 од 07.12.2006. године, објављена у Билтену судске праксе Врховног суда Србије број 2/2007. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да суд обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, које је определио у поднеску од 20.02.2017. године, истичући да тражи да суд обавезе туженог да тужиоцу накнади све трошкове управног спора у укупном износу од 50.870,00 динара, и то на име састава тужбе износ од 16.500,00 динара, састав поднеска од 07.05.2013. године износ од 16.500,00 динара, за састав поднеска од 20.02.2017. године износ од 16.500,00 динара. и на име судских такси износ од 1.370,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

У поступку по жалби тужени орган је, након оцене списка, навода жалбе и ожалбеног решења, нашао да је првостепени орган правилно поступио када је, с обзиром на сазнања да инострани рачун број 131513 од 18.12.2006. године није аутентичан, поновио поступак, на основу члана 240. Закона о општем управном поступку. Такође, тужени орган је утврдио да је првостепени орган правилно поступио када је у поновљеном поступку, на основу члана 248. Закона о општем управном поступку и члана 6. Правилника о регистрацији моторних возила и прикључних возила поништио саобраћајну дозволу и одбио захтев тужиоца за регистрацију предметног возила, а из разлога што у смислу члана 5. став 4. тачка 5. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила, тужилац не поседује одговарајући доказ о власништву, односно пореклу возила.

Пресудом Управног суда 26 У 3452/13 од 26.02.2015. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења туженог од 18.12.2012. године. Управни суд је у образложењу пресуде констатовао да је побијеним коначним решењем одбијена као неоснована жалба подносиоца изјављена против решења Полицијске управе за град Београд, 06/3 број 226-Р-1694/12 од 07.11.2012. године. Управни суд је навео да из списка предмета и оспореног решења произлази, поред осталог: да је предметно возило први пут регистровано 03.01.2007. године на име Р.Б., на основу италијанке саобраћајне дозволе и да је као доказ о власништву приложен рачун број 131513 од 18.12.2006. године, издат од стране привредног друштва Г.Г. на име привредног друштва Д.Д. из ...; да је предметно возило још два пута регистровано 24.04.2007. године, на име Р.Ч. и 14.09.2009. године, на име А.Т., пре него што је 14.02.2012. године регистровано на тужиоца; да је првостепеном органу дана 26.10.2012. године достављен допис Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу Интерпол – Еуропол, којим је обавештен да наведени инострани рачун број 131513 од 18.12.2006. године није аутентичан. По оцени Управног суда, тужени орган је правилно поступио када је одбио жалбу тужиоца као неосновану, налазећи да је поступак издавања саобраћајне дозволе подносиоцу требало поновити, на основу члана 240. став 1. Закона о општем управном поступку и у поновљеном поступку, на основу члана 248. истог закона, поништити издату саобраћајну дозволу и одбити захтев подносиоца за регистрацију предметног возила. Управни суд је, полазећи од одредаба члана 239. став 1. тачка 2) и члана 240. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр.33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10) и члан 5. став 3. тачка 5) и члана 6. Правилника о

регистрацији моторних и прикључних возила (“Службени гласник РС”, бр.69/10, 101/10...22/12), чију садржину је навео, оценио да је у предметном управном поступку правилно утврђено да нису приложени сви неопходни докази о пореклу и власништву предметног возила, имајући у виду утврђено чињеницу да спорни инострани рачун није аутентичан документ.

Према одредби члана 239. став 1. тачка 1) и 2) Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити: 1) ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку; 2) ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону.

Према одредби члана 240. став 1. истог Закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступака по службеној дужности.

Полазећи од цитираних одредби члана 166. став 2. и чл. 171. Устава Републике Србије, Устава и чл. 104. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18/13), цитираних одредби чл. 239. Закона о општем управном поступку, Управни суд налази да тужилац који је регистровао возило на основу саобраћајне дозволе издате у Републици Србији, не може сносити штетне последице накнадног утврђивања да није аутентичан доказ о власништву на основу којег је његов правни претходник регистровао возило, ако та чињеница није утврђена у складу са законом. Такође, тужиоцу арбитарном применом права, на његову штету, повређено је право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије.

Заснивајући своју одлуку у овој ствари на правном схватању изложеном у одлуци Уставног суда Уж. 2838/2015 од 01.12.2016. године, Управни суд је имао у виду да је Уставом Републике Србије утврђено да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће (члан 166. став 2.), као и да је свако дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда, те да се извршење одлуке Уставног суда уређује законом (члан 171. став 1. и 3.).

С обзиром да је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима да суд уместо органа донесе одлуку, како је то тужбом предложено.

Како је у поступку утврђено да је решење незаконито, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закон о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоцу за накнаду трошкова управног спора на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), који се сходно примењују на основу чл. 74. Закона о управним споровима, суд је, нашао да је захтев за накнаду трошкова управног спора, у делу

основан, а с обзиром да је тужилац у вези са покретањем спора имао трошкове за награду адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, који је суд определио сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), при чему суд није досудио тражене трошкове у износима од по 16.500,00 динара на име састава поднесака од 07.05.2013. године и 20.02.2017. године, налазећи да исти нису били нужни трошкови у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку. Тужиоцу су, по ТТ, досуђени и износи од 390,00 динара и 980,00 динара, на име таксе за тужбу и одлуку суда. Суд је, с обзиром на успех тужиоца у овом спору, ценећи захтев за накнаду трошкова управног спора, тужиоцу досудио трошкове у укупном износу од 17.870,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**Дана 23.03.2017. године, З У 19067/16 (2013)****Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.****Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.****За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**